

Tres ut respondas argumenta conditiones ad primum 2.
collende sunt, scilicet in logica. 1. est ut p̄fici, actione re
quam denominat. 2. dicitur dicati p̄ modum achtantis. 3.
ut divisam ab alijs det denominationem. 3. ut denominatio
sit simplex. Quod primum est gratia fr̄i ordinatus
ad achtandum experientiam subiectum: q̄d 1. debet esse
achtare. 2. dicitur de illo permodum achtantis. Quod 2. est
gr̄ fr̄i q̄ divisam ab alijs non probat denominationem
non est a bista divisa: q̄ debet esse dare divisionem ab
alijs denominationem. Quod 3. fore cadem est gratia
lis est denominatione, qualis est fr̄i aqua de summa hor.
Sed fr̄i presentatio nō est simplex, non hoc est non
composita & accidens: q̄ etiam denominatione non de-
bet summi a forma q̄ sit peraccidens composita

Ad argumentum q̄ dic eis actus non denomi-
nare extrinsecus obstat p̄ modum achtantis: Sed q̄ modum tri: De-
inde adveniendum est nullam unitatem, si actionem exercitio
duas res sit p̄ modum achtantis denominare, ut et in due-
bus esse non potest: at uero si actionem denominant posse per
modum achtantis, ab intellectione non denominari in illis
intelligens etiam, et ex iuri huius et pli generali denominari
extrinsecus, et per modum tri obstat quia ead sunt. In ac-
tione alia est ratio, q̄ actio est exercitium agentis prop-
terea q̄ illud denominatur q̄ modum achtantis. Deinde
potest est passio est in patiente, propter ea q̄ eodem modo
illud denominatur: at uero actus immensus non est exercitio
obstat quod se aliquando ad taliter achtum effectum con-
currit non concordans per modum tri: et sicut cum conursu
dicitur agens, nos uero agimus de his achtibus prout denomi-
nare obstat per modum tri. Hinc et' p̄t respondere ad ex-
emplum habitus, nam quidquid illud sit, non est denominare ha-
bens p̄ modum achtantis.

Eadem est disputationis in superficie corpus ambientem. Quis n. officiis statim est trahi corpus in quo est, ex ut curius officiis nominant et extrinsecus rem contenta quod praeferunt non est fieri.

Quare ut huius modi causalitates vi- um carum officiant secentias, quemadmodum officia calitas ageris. Quam disputatione subiectam habes in Logicas, ex ea quae de causalitate his diximus, facile subiici potest. In primis n. causalitatis nra est secundum sunt modi incomplati, propereaque res uocant ad praeferendum, in quo et ponit deducit, nam est res. Permodum pars intellectus est modum impressionis, quando mediante suorum causat actionem, res uocat n. ad praeferendum prius accidens. Dicere cum modum denominare est subiectum, et uia eius. Denominatio huius posse effere nouum praeferendum. Nec potest respondendi denominari extrinsecus, quia si pars denominata subiectum intrinsecum, et per modum actionis, quoniam potest modus extrinsecus illud denominare. Rebus modum illud cum sit unio in subiecto et primi accidentalem nullum modo est compositi, atque adeo praeferendum non effere. Permodum actionis denominaret subiectum unitu quod non est regandum.

De exemplari, cum ad efficientem, eam intellectualem anobis res uocari sit, nihil est dicendum hoc loco. Tota disputatio est de causa finali, cum n. sit causa realis et physica uideretur causa et actionem et causam finalis distinguenda a causa causalitate efficienti suffici uisualiter distinctione quia illi nomen negatur. Hac n. ad constituta dicitur pars actionis et patrimonii, ubi etiam est facile probatur. In h. causalitatem finalis ergo in hoc n. denominare permodum actionis, et ratiocinatio tam denominat eam existentem, quam non existentem.

at uero fieri accidentalis, non potest acharare nec dici, modo astantis, nisi
de subto existente et propere causa non esset causalitas sibi praemunita, alia
qui in hanc suam dicim posse sunt, soluicis sunt momentis, et
in Logica tractantur.

Principius secundus.

Valeat diuinus plurimi gratiae summa disponit.

Agitamus hanc quaestionem uicta modum uita ligandi nostrum
qui permulta Deus potest facere qui noster in illis non percipit. Et
nulla ei apparet implicatio quoniam non habet, ut nulla
apparet si sit aliud genus accidentis. Ita non expendit
ab quaestione negativa responsio fere obvius placebit.
In hac uero primis, qui est quod dicitur a Deo factibile, est
est posse, sed non, sicut in his iis dicitur, in genere cui
medium assignari potest. Si primum, est substantia
et esset unum praemunitum. Si secundum, est accidentis, et esset
est in nouem. Bene non dividitur accidentis esse posse in
nouem praemunitum probatur, qui in intelligibili posse dividatur
quod, quod hec est summa ratione divisum a beffebus
accidenti qui comprehendunt nouem praemunitum: Sed praemunitum
est ligatum ex diversitate efficiens rationis, quem fieri possit
subiectum. Non est posse nostro modo intelligendi ali
ud praemunitum accidentium.

Dein probatur qui si Deus potest efficiere alia praemunita, potest illa efficiere in infinito.
Si intra certi numerum. Primum videtur impote. Si secundum
concedatur iste tempus est in non proposito, cu non possi-
simus rem uolam intelligere, quod haec sit. Nam
accidens possibiliter et impossibiliter natum est duplicitate
qui bene distinguunt accidentis posse in ueritate predicit
Sed enim haec, nec diuersorum efficiens ratione potest aliud

accidens praestare dirsum ab eo quem probant accidens
n'terunt esse orantia. Subiectio supradicta est posita et
esse se existens cum aliud veluti non possit, esse esse finita.
ad uulgatae subiectae praeceps perhineret.

Contra hanc doctrinam sunt aliquaque com-
munia argumenta quae Paulus soluerit. I. ex incarnatione.
Verbi Domini noua mundo resularunt predicatione.
nova et credidissent orantia. an hi ueritatem in logica
examinauimus. Omnia probaveri, qui non minus exhausti uide-
tur entis amplius diuisa in decem gratias summa, quam
omnis predicandi uulgata plausibilis. Et in hac plura,
concluimus: quod possibiliter esse erunt aliae gratias summae. Per
rogando conscientiam; nam ad novum predicabilem satis est uer-
natio conuersio in proximam et subiectam. Satis potius ap-
paret. Uia nouum uero praeceps, nam et noua entitas pri-
mo dicitur a uulgatis dinoscere concedenda sunt.

Hac respondens impugnari potest, qui
nemo negabit subiecto quod est plures operi a Deo con-
dit potest: quod est plures dicitur uataentes idem genus po-
tibiles sunt. Sed haec sunt primo dicitur: quod alia entitas
primo dicitur a uulgatis dinoscere concedenda sunt.
Contra uideatur bona, qui ad praeceps non leguntur major
dubitatio quam uirtus. Quod est certior in nam contrau-
tam, et dicitur contra sententem. Retrum in negando unitas
laudes est quod dicitur et si multiplicent' oculi in eundem quod si
affum fralem praetabunt. Si diuident genus et eius
huius speciem: at uero ens orantale. Nec subiecta, ne
accidens, si substantia heret alia ratione fralem dicitur
vergam a ratione uulgatae subiectae, quod ne nemo potest
intelligere. Si accidens est heret dicitur affum fralem
in subiecta, a qualibus affectibus accidens humum ignoramus,
quod est non intelligitur.

Maria dicitur dicitur dicitur.

Hinc et p^{ri}mo responso ad obiec^tionem q^{uo}d ex eo q^{uo}d dicitur
nouem grās summa accidentium, possibile ei probat-
dari a līa grās summa substantiarum. Dein si ali-
quis obijurat substantia latitudinem c^{on}p^{re}terem
propter Diuinum locum, q^{uo}d sunt substantiales. Rendimur est
q^{uo}d ei sermonem de locis transcendentali, l^e de grātia hī.
Si primum non variatio nō substantia. Nam oīs substantia
creata transcendentali Deū respicit. Si D^{omi}n^um est ins-
pose, nam eīus locū praeditus est offere substantia
ad aliud, substantia nō nulla condit potest q^{uo}d na^{ti}o pot-
ulet ei in subto, atq^{ue} adeo nulla q^{uo}d testat substantia. Ex-
emplum Diuinorum locūm nō urgeat q^{uo}d sunt infinita
perfectionis, aēg^o adeo non ualeat argumentū in haec mā-
būtis inductione. Dein potius hīc fortassis remittet
locūm transcendentalium, quam prædicta sum, ut sus loce
uideamus.

3. Deus infinitis modis imita-
bis est, qua proprie potest alias et alias p^{er} iūs ger-
hēres videret: q^{uo}d et p^{ro}uenit alia et alia grās summa
effici. ans concedit hīc 3° Physicorum cap. 8. q. 3. Coram
bona uidetur a paritate locū. Reuir mⁱⁿegando contām. Ad
hoc in ut Deus sit imitabilis infinitis modis non opus
est ut possit videret infinita grās summa, sed satis
est ne possit p^{er} infinitas producere, q^{uo}d ratiū
hīc ex maxima amplitudine generis summi, q^{uo}d non
est in specie. Et mⁱⁿicervum faciat nullam videtur in
raditionem ob quam auctoritate demegum Diuinis grās
posse a līo grās summae accidentia. Nam videret quoniam
effici fratrem te modo non cognoscamus, tibi potis sit

Permulta n. Deus præstat q' antequam ab ipso factas
sint, t' uerata, nos et in illis non assegitur, ut nullam
conditionem in illis inueniat. Hac uero nulla mihi se offert,
nisi aliud accidentis præsumum efficiat. Quis t' doctrina
tenenda est, his mixta suntis, q' hancen us inveniamus.
Uetera q' in hac m' de conditione possent de conditionibus
ad præsumum, et de ratione collectione in logica tradita sunt.

Quæstio. SECUNDA.

De distinctione verum. Art. I.

De distinctione reali

Non possumus statuere q' in præmita requiratur distinctione
re, nisi prius uana distinctionem gratia percurramus s. que
de le. Lausanne Fons. Lib. I. cap. 6. q. 6. Soar. disp.
1. Distinctio id est potest esse in lebus, hoc est ap' rei,
potest finge q' in illis cum q' coniuncti in adiquatis obla appre-
hendit. Prior distincio ex natura ei, 2a distinctio
nisi. De priori nō agimus, supponendo res aliquando esse
distinctas inter se, unitas tamen, ut sunt mar et frā, seu
intercedente modo unionis, seu p' sua entitate, ut modi
uniunt lebus quas modificant, a liquando uo' nō solu'
distinctas esse, sed nulla unione in se copulati, ut acci-
dit duobus suppositis v.c. Petro et Paul. De his
q' nō est dubium quod realiter in se distinguantur,
de illis uero lebus q' upite semper sunt maior est dis-
tinctio. Sic et nō distinctione non opponatur unioni sed
identitati; (nam de lebus q' distinguunt uenit est sem-
per dicere unam i' ce a liam, non m' semper uerum
est unam i' ce coniunctam cum alia ut p' exemplis)
Sunt m' aliqua res ita cinnata entitatis, ut difficile
illarum distinctionem statuati.

Distributio ergo pot summi facti pro reali diversitatibus,
quod relatio non potest ut sit realis in illa quod realis distinguuntur.
Tres enim in una persona reali in sed distinguuntur, relatio tamen
quod est factus distributio in illis non est realis cum in Deo
poterat Paternitatem, Filiorum, Spiritum actionem et passionem.
nulla alia admittantur reales. les et quod non existunt
reali distinguuntur, nec hi factus distributio in illis est realis
realis. 2. Summi potest relatio fuit autem gregorius
distributio in qua fundata relatio. 3. Summi potest materialis
pro iopsis extremis quod distinguuntur. Deinde distributio
hac est, pot est positiva, negativa. Positiva dicitur separata
dispositio. cit. sect. 1. nro 2. quod intercedit in re positiva, et
realis, quales sunt V. G. Petrus et Paulus. Negativa
nihil est quod intercedit in ens et non ens. V. G. in homine
et ceteris. Nam uerum est unum a posteriori in ea huius:
est in duo non entia, scilicet in ceteris et ceteritate,
quod dicitur sunt, nullam in hanc positivam existentiam.

Realis quod distributio positiva datur
in illis quod multo possunt separari existere, sive natura
conveniens ut Petrus separatus Ioane, sive diuin
nitas ut accidens separatur a substantia et quis ha
bitus separari potest anima, propterea quod ita quod ita
separari proprie dicunt existentes realitates, et
essentia. Haec est probatio Fons. cit. sect. 1. et Socratis
sect. 2. nro 3. Exordio. p. Top. cap. 15. ubi sic ait Phiz
si potest alterum sine altero esse, non erit idem. Confir
matur ratione, quod cum res ita separari existunt, una
non est modus alterius, quod de hoc modo est ita affixus
est in quantum modus est, ut a bilateralis nullo modo separari
possit. quod est quod ita separari, si res per se
ab aliis reatibuntur, si modus alterius, quine
autem ab illis distinguuntur, hoc in quantum modus potest et cum
qua idem significatur.

Adverte et si uera sit distinctionis lector in se oia immutuo
 separata possunt exhiberi; non tunc uersa ita mu-
 tuo separata posse exhibere que uero ea tri distinguntur.
 Nam haec tria Personae lector in se distinguuntur non
 sunt ita separari; nec creatura a Deo, ea si permul-
 ta. Quapropter signum quod conponimus distinctionis lec-
 toris in Trium non ualeat, nec in Creatis si habeant eam
 hanc ordinem in se, quod ex iam uerent illas immu-
 terantur. Quid advertes in creatis quod lector distin-
 guntur distinctionis etiam centia, et quo maior est distinc-
 tionis quam hanc in centia, et maius est haec distinctionis
 et hoc. Hinc est ut alia entia sint propriae distinctio-
 nes in se. Trinitatem uero hanc alia quae differant, uero
 hic lapis ab aliis plantar, alia uero pietatis, ut franciscus
 et Bucephalus. Trias (in creatis) quae in Divinis idem
 procedit. haec non Divina persona lector in se distinguuntur,
 non in centia tri, in quibus non procedit et indivisa centia.

Articulus 2.

De distinctione modali.

Prater easdem distinctiones nulla aliam dari ap. Ubi
 existimare permulsi tradidisse Hereticum quod lib. 3.
 q. 3. Durandus. in s. dict. 2. q. 2. et cap. 1. p. q. 34.
 art. 2. quoniam opidem laces ferre fecerat. dict. p. 7. scilicet
 1. ad 9. Immo tunc ut existimat in hanc distinctionem pertin-
 entur, solum non secundum distinctionem quod lati ap. Ubi
 uocant Lealem, qui datus in lebus sine ulla distinctione in
 his. Domus distinctionem ex nostra leu non solum esse Lealem
 sed et modalem. Hanc tenent. Fons. lib. 3. cap. 6. q. 6.
 scilicet 1. Secundum. dict. p. 7. scilicet 2. no. 3. et alij quos deferunt;
 ratione probant. Non assumus negare dari in lebus s.
 creaturis aliquos modis, quibus illa complente et perficiuntur,

nam cum singulans substantia assumi possit ad unionem,
huius probabilita, signum est hinc aliquid e quod unius est
et reddit substantia, q' dicit substantia, q' cum non sicut sed
rei complementi nec ex iste posse ullis viribus nisi
affixa rei quia modifcat, est eius mis. Torem dñi e de ubi
et alijs de quibus equum in questione de causa le. huius
modi cum non sint realitates, non distinguuntur realiter
sed modaliter, q' distinctione cum ipsi modo distincti a p' rei, et
existant, a p' rei et dubitent.

Nanio vero admettendos esse modis probati
ex imperfectione id creato. Alibi non cum sit composi-
ta indiget uniuersitate et conexione que partes in se con-
tinent, q' unus non potest essentia substantia, sed modus ut
alibi probatum est. Alibi vero absit nam sit simpliciter
ut sunt Angeli, t' est nam limitata, et quia nanio in-
diget hoc, ut substantia indiget substantia et unitas p' q.
Deinde cum omnis res creata pendat a Deo, et aliquae
a causa, quoad existentiam, nam est dependens,
qua mediante ab illis dependant, q' est ut per se non potest esse
realitas. Deinde hoc ubi diligenter considerat
te quam afficiet cum alio ubi: q' ex nam rei ab illo
distinguebatur, an's p' experientia. Contam probati, q'
si non distinguuntur ex nam rei erat eadem metus locatio
q' eadem manebit et non manebit de pericolo ubi, et idem
a seipso separabitur, quod est absurdum. Ut probati
in quantitate, aero Eucharistia, nam illa manebit
non manet inherencia: q' nanio concedendum est in in-
herencia et quantitate intercedere aliquam distinctionem
ex nam rei, non realiter, q' non separantur, ut res a rei
sunt utramque alteram dimittit manere posset separata, q'
erit distinctione minor reali, quam propter ea modum
appellamus, et posteriori diminuti ei, et de perdita.

quam hent modi a lebus ~~q~~ a fixis sunt, n*on* dicunt realitates
et entitatis

Quare v*e*n*tr* in modis et entitatis quae a fixis
cuiunt, maior, ac maior distinctione e*cum* possit. Aproposito *veritatis*,
quod modi non possunt separari natura, ut et botia, a *s*i*gnis*
naturi separantur, ut hoc *Ubi*. q*uod* maria aliqua in illud et
rem ubicata intercedit distinctione, quia in nam et in possit
h*ab*. Alii placeat o*m*odum distinctionem modo alem ex aqua.
Item, nam locum argumentum probaret in reali distinctione
ex aquam alias maiorem, cum n*on* aliqua realiter distinguere
h*ab* naturi separari non possunt, ut maius ab eius fr*at*er
dom est maiorem in Nam sublacione et maius intercedere
a loco distinctionem. D*icit* q*uod* separabilitatem opposi
unioni, s*ed* sum p*ro*bare argumentum maiorem unionem
intercedere in tera aliqua modo, quia in aliis, non quod
unione illis i*mp*ulsent, sed propter e*as* agg*reg* modi inducunt.

Prater ha*ec* duas distinctiones, rea loci
et modalem, q*uod* adiquate dividunt distinctiones naturae
alias 3. Sicutus ad*signauit* in illis media, reali minore
modali u*er* maiorem, quam formalem appellat vi. l. d. 2.
q*uod* alijs *locis* te*go*, locar. d*icit* q*uod* scit. 1. no. 13. Vas.
Vas. 1. p*ro* 9. 116. no. 1. S*ic* hi Segunt Fons. cit. loc. scit. 2.
Hanc dist. Sicutus admittit in Dina attributa et gnis
centia loci in eodem supposito. Verum cum ad ha*ec* cuius
ha*ec* sit distinctione sufficiat ut in Logica probati est,
ne*st* ha*ec* admittenda. Scit q*uod* si gnius metaphysici
V*er* hoc al*li* et hoc rati*on*e in eodem supposito prob*at* esse
naturae distinctiones, possent Dinitus separationem ex
istere q*uod* unus non est m*is* a *l*terius, et in con*tra*parti
ali*li* non inclaudit rati*on*e: q*uod* non distinguunt ut continens
et contentum. Pote*re*unt q*uod* separari, cum distinctiones
ex naturae locis separabilitate extenuante colligamus.

Q. non possumus a p^crei a aliqua distinctionem per
cepere præter illa^q intercedit in duas realitates. Vg.
in Petri et Pauli, Lⁱ in illam modis ut in utrius³ substa-
tientia, Lⁱ in mos eiusdem rei, ut inter Vbi Petri et eius
substantiam, Lⁱ in leme et eius munus, ut in francis, et eius
Vbi. Sed prora duo membra realium p^ontanea distinctione
ultima modis. Cm: q^o non datur illa distinctione a p^crei
media in illa.

D^opones. Subsistens et Vbi a p^crei disti-
nguntur quia affectant, ut conestimur, et non nec diuinatus
ab illa separari possunt: q^o n^e bene colligimus distinctione-
rem a p^crei ex separatione illorum q^o ita distinguuntur. Min.
pr, q^o n^e nullo modo potest exhibere sine substantia, et Vbi.
Retinum nam n^e potest exibitore sine substantia et sine
Vbi (et si de priori dubium sit alibi excludendum) posse
tamen sine hoc Vbi et sine haec substantia, quod satis est ad
distinctionem ex natura rei.

Q. Subsistens Petri et Pauli
distinguuntur a p^crei. Sed non distinguuntur realiter nec
modaliter: q^o datur alia distinctione a p^crei media
inter haec duas. Min. pr, q^o una non est multa scerius,
q^o non distinguuntur modaliter. Deinde utrum est mai-
or, quam a ficit: q^o non distinguuntur realiter. Petri
subsistens, Lⁱ posse considerari per duas anathesis
quas a ficiunt, Lⁱ prot. sunt in illis. Si hoc 2° modo
considerneretur, distinguuntur realiter, non vero p^crei, sed
vero substantiam. Ita ut summarier p^creis distinguun-
tur in modaliter, cum sint modi. Ad hoc n^e summa
requiriatur ut habeant entitatem modaliter, et non
opus est ut una sit nisi a scerius. Nec inferas: q^o
modo litteris distinguuntur possunt exibitere ad uno
uicem separata, d^o n^e ad uenit modis in loco sui, sed loco

subiectum, cum ab illis separari nequaquam possint
 3. si post distinctionem realis et distinctio-
 nem loci a sua distinxit, daretur etenim aliquod per-
 ens reale, et loci: sed hoc est impossibile: g. et. Maior pro-
 bat, quod ut sunt distinctiones genitrix, quod sunt genitium.
 Rerum distinctionum varietatem non summa brevitate exvari-
 etate continet, si non omnia entia reales, reatu in se distin-
 guentur, quod est falsum, nam ratio et actiones sunt causa
 reales, non tamen distinctioni nisi per locum. Et vice versa
 enia loci non solum virtualiter distinxuntur, cum in non homo
 lapidis, et non sapientis loci, reatu distinguantur. Similiter
 4. distinctiones varietas ex varietate entium, et si loci
 genitrix et rei sunt realitates, et a sua modo oppo-
 sitae a se. Hoc dicit alius distinctionis realis et distinctio-

nitatis. Tunc aliam dist. exponit. Ne
 admittit, nemini posse, quod enim inter ipsi exquiritur
 totum corpus huius, quod locum distinctioni locum possunt
 si separantur, atque in actu in separata non sunt. Ad
 verbe in ipsi, posse considerari, ut actus huius componunt,
 et eius sunt partes, sed possunt heri locum huius, si
 separantur. Si prout modo considerantur actus distinctiones
 generis. Nam ratio partis inducit unionem, non distinet dis-
 tinctionem, in quo illam ratione supponit; si ergo loci
 non contabaret partes, sed esset quid similes; si 2^a
 modo considerantur, non sunt actus acta, sed potius, et ita
 potest aliter distinguenter.

3. scilicet quare quomodo distinctiones
 reales inter illa, quoniam non quam separantur comprehendit
 posse, dicitur. Vt. genitrix inter manifestam celestem, inter animam et
 inanimatum, in terra in flum et in Luntatem in eadem aera
 etc. Rerum enim primis difficile posse comprehendendi indistincta
 et non distinctionis, posse ut in ut cunctis probatur.

in fācētiā ab eius mā, q̄i fācēt uerū aet̄us mā: q̄ est
ab illis distincta ap. vi: non modā liter: q̄ rea liter.
Non dīsc̄ qui modā liter probati q̄i non est eius mās, alio
q̄i n̄ est ignorabilis, quam mā, cum modus, cum mā: sem
per sit de cōnōrī conditionis, quam leḡ modifīcata.

Dīst̄nchō in tēr vīst̄um et animam
codum mō colligitur, cum n̄ aīa immediate non possit ope
rari sed per superaditus ponai et in illis s̄t p̄nūm re,
alio operis, ent̄ c̄ ap. Tēi ab aīa dīst̄nchō: n̄ modā
liter: q̄ rea liter. Non c̄i modaliter probati, q̄i modus
n̄ potest c̄ p̄nūm realis operis, licet possit c̄ cor
dīst̄nchō nāriā ad operem, ut est subst̄ia. Porūm id est
in subto dīst̄nchō realis ex diversitate operum
quarum sunt p̄nūm colligiti, q̄ operis; ita diversas
reales p̄cīunt ut in uno conuenire non possint.

Huc addē dīst̄nchōne inter dīst̄nchō
partem, est n̄. Rea lis, sed q̄i h̄c cōnīenit̄ se partes,
ab illis q̄ p̄cīndi n̄ pot, dīst̄nchō in cōnīenit̄ dīst̄nchō.

Art. 3. De dīst̄nchōne rationis.

Dīst̄nchō lōis n̄ ex eo talis dīst̄nchō, quod m̄ in entrā lōis in
ueniatur, nam dari uites entrā lōis discursus p̄babat.
Dīst̄nchō q̄ lōis q̄ m̄ lōis p̄t, cum aet̄i et frāt̄i non sit
in lēbus, q̄ ab illis dīst̄nchō denominant̄: sed solu
tales dicant̄ur prout substantia nothis concep̄biles, qui
l̄ inadæquate rem uincipimus ne p̄sure, uen sit a
p̄. l̄ ei una, l̄ adæquate, sed cum dīst̄nchōne p̄
dīst̄nchō munia q̄ in ipsa lēlōi p̄gīmus. Dan uen
dīst̄nchōnē lōis probat D. Thom. I. p. 9. 28. art. 2.
Fons. et Soar cit. Vasq. I. p. disp. 117. cap. 2. Christo
phorus Gilius lib. 2. tract. 6. cap. 2. Soar. de Des

Uno et Trino. tract. i. lib. i. cap. 13. et permulchabili; qui
erit. Ca uero dicitur probati; qui dicitur p. dicere.
reaffirmantur de eadem uero ap. lei: q. interebit aliqua
dictio nichil, q. cum non possit esse ap. Lei erit Noe. an. obli-
dit' in Deo. Vero n. dicimus Deum intelligere in illis
et n. intelligere prouoluntatem, cum in illis est voluntas
ap. Lei in Deo sunt unica et simpliciter misericordia
q. natio debet assignari aliqua dictio nichil, q. Sit Lei ex
misericordia et auctoritate in illis fingatur.

2. q. oppositio relativa non
potest exerceri nisi inter dictio in extrema. Sed a si-
quando n. dat' inter illas dictio ea n. Rei: q. alia e
assignanda, q. non potest q. nisi uero. Min. p. q. in
haec propositione Thomas est a. p. non potest tam dictio
cho ap. Lei inter p. dicatu et subtrahit. Quod adhuc clai-
nus est in propositione idem, nam idem a scripto,
non potest distinguiri ex ea n. Rei, et in uero dicimus s.
Socrates est Socrates, et alia q. sequitur relativa
oppositio non inter predicationem et substantiam: q. natio con-
cedendum est ibi interuenire distinctionem Noe.

3. q. noster in illis potest illa
q. ap. Lei sunt unum p. inadquatos quoniam ut plus
incommodum: Sic n. ai Deo Mihi a Testimonia, in illis
a voluntate distinguimus. Sed pluribus consimiliis
fratibus, natio debent respondere omnibus, non in le-
pres, sed prout subtantia et degenerantur a fratibus, nomi-
natum loco dictio nichil: q. huius dictio natio est admittenda.
Et confirmatur, q. q. dictum in Deo Mihi non
est iustitiam non sequitur de nostris consimilibus frater-
ibus, q. rebus distinguitur: q. de omnibus: sed ibi n.
sunt plura ap. Lei: q. sunt loci.

Substantiam dari distinctionem Noe;

affavit Deham. vi. dist. 2. q. 3. Gregor. ibid. dist. 8. q. 2.
art. 1. et le liqui Nominales, quos crebat Gillius Lib. 2.
parte. 6. cap. 1. Ratio probat haec trias, q̄ admissa
tali distinctione, admittendum etiam est de eodem in uane
to vere dici posse predicata contradictionis. Seguilla probat
q̄. si ap. Lei nulla est vix distinctione erit omnime identi
tas, q̄ consistit in indivisiōne, atq; ad eam, vere potest
de se enunciari eadem res, si nō dicimus in Deo a
p. Lei iustitiam ē Miam. Si uero intercedat distinctione
vix, potest id negari, et uerum ē est in Deo iustitiam
nē Miam, et probatur, q̄ distinctione est diuisio, quod
negotiū explicari sollet. q̄ si dicitur distinctione uera est
est pars negationis. Recurri negando sequellam. num
ad eius ueritatem prouerat ut subtrahim eodem modo
semper sumereatur. In una uero p. distinctionis contra
dictionis summa probat est ap. Lei, in alia probat re
sultat nos huius contributio, q̄ mutatio et si non sit intrinsic
a Lei, est in extinzione, et sufficit ad ueritatem
enunciacionis, quod ex solutione sequentis argum
entielanius patet.

2. Distinctione vix, summa
ex divisione libris, q̄ per isto aeho in illis datur in ob
vio, l, ex ipso aeho in illis. Si primum, est distinctione a
p. Lei: Si 2. non sufficiat ad denominandum ob
num distinctionem: q̄ nulla est distinctione vix. 2^a pars
Min. Regula huius dubitari pot p. Explicatio operatio
ne in illis nulla est mutatio in identitate ob: q̄
non denominabitur distinctionem: axis probati q̄, l,
tales distinctione inducerent ab in illis tangua a cā
illam efficiente, hoc aut falsam est, quomodo n.
potest in illis rem q̄ est una efficiens diuidere?

L, induceret ab illo talis dicitur tangua a principiis patris
distinctius, qd et falsius est, nam primum facta distinctio
semper est intus et usus ei. q. distincti qui huius: cum qd non ap-
parat alius muis, quo talis distinctio induci queat ab in-
sttu, absolute a sermone est nullam ei distinctiōnem videt.

Reip̄ dupliceiter considerari posse
distinctio nōm̄ loci, s. l, patris, l, radicaliter, hoc est, l,
in p̄oā, l, in acti, si sumat prius mō, radicaliter s. et in
p̄oā sumit' a bōbi, quod nō r̄a tale est, uop̄alibus e.
inadiquatis vobis app̄rehendat; si 2 modo, patris s. d-
acti est ab insttu, qui non ad aquae obum attingit. Ex cui-
us actu et si nulla varietas, et distinctio intus et ex-
trinsecā dat' in corporis seca et intentionalis, qd sufficiet
ut illa denominetur distinctio. Haec autem distinctio est
quodammodo effectiva ab insttu, qui non sufficit ut effectiva
distinguat obum reati et intus et ex-
trinsecā, sufficit m̄ ut indu-
cat distinctiōnem extremitate et intentionalem. Deinde
est ab acti intus tangam a p̄o patris distinctio qd
p̄une est intus quando distinctio est ap. rei, ad
distinguishendum r̄o loci satis est si sit extremitatum.
Mutatqd p̄būm intentionaliter, quod sufficiet ut cons-
cipiat isti inadiquatis non sint synonimi: Nam in de-
f. et si ap. rei substantia et M̄ia sunt idem, m̄ qua-
tenus substantia significatur hoc nomine, periculum
nobis modo non habet conuenienter, quem habet M̄ia quatenus
et significatur et significatur hoc hōc M̄ia.

Hac m̄ via intelligendas sunt de dis-
tinguitione loci rationata, ut m̄ a loci accommodentur,
serendum est distinguitionem loci dividere a R̄is, in
distinguitionem loci rationata, et loci rationaria,
quarum prima cum fundamento habeat in le distin-
tione loci. Hac divisione, tradita a Mol. 1. p. 9. 28. a. 2. disp. 3.

prors. cit. set. 3. Gilio Lib. 2 tract 6. cap. 4. boar disp.
7. sect. 1. finrum iū. & radix illius est secunditas, seu
eminētia obī, quod potest respondere p̄ lūbus contibus
in adquāti et ita inducitur distinctionē virtutis. Ita ut
se hie hō V.G. Potest nō apprehendi mō ut a L, nō ut lati,
qui conhi fratres hent tam adquāti obīm in solo homine,
quam adquāti herent in hoīi et in brevib, in quibus lati in
malitias et laetitias reatū distinguuntur. Secunditas
iū seu eminētia obī nobis intelligitur, p̄ propria mīliū
nudinem et analogiam, quam una et simplices herē, pot
cum multis reatū distinguuntur. Ut Dīnus Influs et Volun-
tas, cum in le sive una simplicissima cēnta Dīnus ha-
bent analogicas similitudines cum in illis et Voluntate,
reatū q̄ suor potētia reatū distincte. Vol potest ul-
ligit ea eminētia et secunditas obī ex effectibus quos
præbat diuersis, cum sint una in les. Sic distinguuntur
luctuām & Mām. Dīnus gr̄ Deus et Mīnemam
nobis auferit, quod est p̄ seūm Mīa, et uniuersi suū
tribuit, quod est iustitias. Et quo colligis distinctionē
hanc virtutalem p̄ finē p̄ curriū ad les reatū distinguitas
q̄ est Dīnus D. Thomā vi. dīct. 2. q. 1. art. 3. Duran.
ibid. q. 3.

Nec in hoculla falsitas ē potest
gr̄ supposita distinctionē lois et si rāta lati obī ad
aliam geretur, V.G. Influs Dīnus de Voluntate, ut si
dicas, Influs Dīnus non est Voluntas, non negamus
in hūm Dīnum a p̄. Rei ē eius Voluntatem: sed ne-
gamus sm illū conhi inadquāti et p̄ curriū, quem for-
manus de Dīno Inflū ēē voluntatem, ut et p̄ curriū
conhi Voluntas apprehendi potest. Adverte hanc
distinctionē in Dīo a līgando locum hinc sive uslo nō

ad oreas, supp. ^an. cognitio. supnati de misterio. Trini. cu Filii procedat ~~influsso~~
et Spus. Sanchis per voluntatem possumus nostro modo dis-
tinguere in hunc Dicimus a Volunt. non attendendo ad ore-
as. Verum n' est et in hunc et voluntate posse dicitur
qui in Deo per unum ad in hunc et voluntatem creatam et
oia a tributa Dicimus per unum ad creaturas. Nec officia-
tributa Dicimus se absoluta, id n' in efficiet ut possint ex
nostris sine respectu ad creaturas, non n' efficiet ut di-
signantur in se, nisi per unum ad creaturas.

Distinctio locis ratione natus est qua
convergit ex operis in virtutis sive ullo finit in tebus.
ut videns est in propositionibus identicis, ibi n' cum eadem
res predicet de scripta distinguuntur in primum, et in sub-
secundum, quin ap. Tertii de hinc aliquod regnum ad ealem distinc-
tionem. Cose uero diuisionem hanc locis adaequabam
probatisque per membra contradictionis. Omnis in dis-
tinctione p. locis h. hic finitum in te, uel non: si
habet est locis ratione natus, seu virtus, si non habet
est locis ratione natus.

Huius colliges distinctionem locis
rationis ratione natus plerumq. p. per plures contiuu-
adagratos, q. sp. dicti agunt, cum te presentent dicitur
res p. locis ratione natus. Et ista res ap. Tertii in una
composita enuntias. Distinctio uero locis ratione natus sit
per plures contiuuadagratos, nam eadem res ratione natus
representatur per unum contiuuum, per alium et exprimitur. V. G. in
haec propositione Petrus et Petrus, idem obtrahit qd representari
et proprieitate Petrus et Petrus, idem obtrahit qd representari
et predicari, Legis sententia et ap. subtr. Nec obtrahias, enim
predicatio natus differe sp. a contiuuabili, cum te laus predicationis
et subtr. qd in illis representantur sp. differant; nos n. agi-
mus de contibus matris sumptibus et Sm' ee quod habet a nobis
iechis, non habet et Sm' id quod habet a fratre intellectus